Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 4. *Den 15. Novbr. 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Raad.

(Fra „the Millennial Star".)

„Salig er den Mand, som ikke vandrer i de Ugudeliges Raad, ei heller staaer paa Synderes Vei, ei heller sidder i Spotteres Sæde."

David.

Denne vigtige Sandhed, som David her udtaler, passer lige godt baade paa Individer og Nationer. Som Beviis herpaa behøve vi kun at kaste et Tilbageblik paa Fortidens Historie, som den staaer nedskrevet i den hellige Skrift, og da skulle vi opdage, at de Folk og Nationer, som have vandret efter de Retfærdiges Raad, altid have været velsignede. Paa den anden Side ville vi derimod see, at de, som have fulgt de Ugudeliges Raad, have været udsatte for al Slags Nød, og at de tilsidst ere blevne straffede derfor.

Naar vi tale om Menneskene, tale vi om dem som Guds Afkom, og naar vi betænke, at de ere saa nær beslægtede med et Væsen, hvis Charakteer, Fuldkommenhed og Egenskaber staae saa langt over deres egne, maae vi paa eengang kunne indsee, hvilken Forpligtelse, der paahviler dem til at lytte til og ubetinget at adlyde de guddommelige Raad, hvad enten han giver dem personligt eller ved sine Tjenere. Men ak! hvor sjelden have ikke hans Hænders Gjerninger villet anerkjende ham! Thi blandt dem, som i enhver Tidsalder have sagt, at de anerkjende hans Ret til at regjere, har man fundet Mange, som blot have dyrket ham med Læberne, og ei af Hjertet, hvilket altid har været en Vederstyggelighed for Herren.

Guds Tjenere, som man burde have annammet og anerkjendt som hans Befuldmægtigede til at undervise Menneskeslægten, have været udsatte for al Slags Nød, saasom Hunger og Nøgenhed, Lænker og Fængsel, Forviisning fra deres Hjem, Haan, ja selv Martyrdøden. Og disse Straffedomme tildeeltes dem, fordi de foretrak at adlyde Guds Raad fremfor at vandre paa de Ugudeliges Veie. Men endskjøndt vi underrettes om, at Gud er naadig, langmodig og fuld af Miskundhed, underrettes vi paa samme Tid om, at han er retfærdig, og at han ikke vil taale, at hans Love ustraffet trædes under Fødder, eller at hans Tjenere altid fornærmes af en ugudelig Slægt. Som Beviis herpaa behøve vi kun at henvise til den hellige Skrift. Psalmisten siger, at „den Mand

hvis Lyst er til Herrens Lov, skal være som et Træ, der er plantet ved Vandbække, og som giver sin Frugt i sin Tid, og hvoraf ikke et Blad affalder, og Alt, hvad han gjør, skal han faae Lykke til." (Ps. 1, 2. 3.)

Det meest slaaende Beviis herpaa findes i Beretningen om Enoch, Jareds Søn, som vandrede med Gud, og som iagttog hans Raad saa nøie, at han, da han havde naaet en Alder af 365 Aar, blev optagen uden at smage Døden.

Den næste Person, som var særdeles begunstiget af Herren, var Noah, Lamechs Søn, den tiende Patriark før Syndfloden; han var en retfærdig Mand, fuldkommen i sin Slægt og vandrede med Gud. Som Følge deraf befalede Gud ham, førend han lod Syndfloden komme over den ugudelige Verden, at bygge en Ark til Frelse for ham og hans Familie.

Her have vi et andet Exempel paa, at Gud velsignede Personer, som vandrede efter hans Raad. Paa den anden Side see vi, hvorledes han lod sine retfærdige Straffedomme ramme de Ugudelige, som forkastede hans Advarsler, der gaves dem ved hans Tjener Noah, som var en Retfærdighedsprædiker i en Tid af 120 Aar. Spor af denne Ødelæggelse kan man endnu finde i ethvert Land som Beviser paa Følgen af Ulydighed. Noahs Efterkommere vare meget velsignede, og de talte Alle eet Sprog, og saalænge de vandrede efter gode Mænds Raad, vare de saaledes begunstigede; men saasnart de lode Nimrod faae Indflydelse over dem, fortørnede de Gud; derfor forvirrede han deres Sprog og hindrede dem derved fra at udføre deres Hensigt, nemlig Opførelsen af Babels Taarn.

I 1ste Mosebog underrettes vi om, at Abraham kaldtes fuldkommen, fordi han saa nøiagtigt overholdt Guds Bud, at han endog blev tilladt at see Gud og tale med ham Ansigt til Ansigt, som een Mand taler med en anden. Da han var eet Hundrede Aar gammel, fik han den Forjættelse, at han skulde blive overmaade frugtbar, og at Nationer skulde udspringe fra ham. Dette er bogstaveligen bleven opfyldt, ifølge Skriften; thi i mindre end fem Hundrede Aar derefter talte alene een Green af Familien 600,000 Mænd, foruden Qvinder og Børn.

Loth undgik Stæderne Sodomas, Gomorras, Admas og Zeboims Brand, fordi han adlød Englenes Raad, som vare sendte til ham. Hans Hustru og Naboer omkom, fordi de vare gjenstridige og fulgte deres egne Hjerters Raad, hvilke vare onde. Sletten, hvorpaa disse Stæder laae, var behagelig og frugtbar, men fuld af Sumphuller; og da der paa den fandtes meget Jordbeg, tog den let Ild. Da den var fortæret, sank Landet 1,312 Fod, og danner for Nærværende det døde Hav, der saaledes staaer som et Exempel paa Guds Hevn over de Ulydige.

Israels Børn bleve, efter at de havde været i Trældom i Ægypten omtrent en 430 Aar, paa en mirakuløs Maade udfriede ved Moses og Aaron. De kunde have naaet Canaans Land i en Tid af omtrent to Aar, men fordi de negtede at udføre, hvad Moses raadede dem til, maatte de lide al Slags Gjenvordighed og Mangel, uden at tale om, at de maatte være fyrretyve Aar i Ørkenen.

Tyrus, som var een af Oldtidens meest blomstrende Stæder, er nu kun en ussel Landsby, hvor Fiskere drive deres beskedne Haandtering. Denne Forandring skete, ifølge Guds Propheters Ord, paa Grund af Indbyggernes Ulydighed.

Det nyere Tyrus, Gaza, Asdod og andre Stæder bleve sidenefter ødelagte af Alexander den Store. Dette tillod Herren som Følge af, at de forkastede hans Tjenere og deres Budskab, som Opfyldelse af Propheten Sachariæ Ord.

Ægypten var eet af Oldtidens ældste og mægtigste Riger; men det henfaldt ligeledes til Luxus og Vellyst, og paadrog sig følgelig Guds Mishag, som derfor inspirerede sine Propheter til at forudsige dets Undergang. Deres Prophetier ere alle gaaede i Opfyldelse.

Ninive, en overordentlig stor og mægtig Stad, blev ogsaa ødelagt ifølge Prophetierne, af den mediske Konge Cyaxares, paa Grund af, at dens Indbyggere overlode sig til Overmod og Usædelighed og negtede at annamme den Almægtiges Underviisning. Saa fuldstændig var denne Ødelæggelse, at selv de dygtigste Naturforskere have havt megen Vanskelighed med at opdage Stedet, hvor den eengang stod.

Babylon, Rigernes Herlighed og Glandspunctet i Chaldæernes Storhed, var uomtvistelig een af Verdens første Byer. Men da den var i sin høieste Flor, inspireredes Guds Propheter til at forudsee og forudsige dens Fald. Nogle faa Aar senere blev den angrebet af sine Fjender, og har i Aarhundreder været Tilholdssted for vilde Dyr, og Stedet, hvor den eengang laae, kan nu neppe gjenkjendes.

Rummet vil ikke tillade, at vi anføre Jerusalem og mange andre Stæder og Nationer, som ere blevne ødelagte ved at forkaste retfærdige Raad og Formaninger. Det er tilstrækkeligt at sige, at Ulydighed mod Guds Raad har været Aarsag til, at forskjellige Dele af denne skjønne Planet ere blevne til Ørkener, har undergravet Nationernes Grundvolde, omstyrtet Throner, bragt mægtige Stæder til at synke i Støv, gjennemvædet Jorden med Blod, bevirket Sygdom og Elendighed i tusinde Skikkelser, nedværdiget Mennesket, og i mange Henseender bragt det langt under det umælende Dyr.

Den samme Aarsag vil altid afstedkomme lignende Virkninger. Gud er et retfærdigt Væsen, som ikke tillader Andre at tage hans Rettigheder fra ham, og endskjøndt han kan være overbærende med Menneskenes Synder og for en Tid tillade dem at forkaste hans Raad og tilrane sig hans Ret til at regjere, vil han dog i sin Tid haandhæve sine Rettigheder, selv om det skulde ende med Oprørernes Udryddelse.

Fortidens Historie har saa tydelig viist Menneskets Udygtighed til at regjere sig selv, at de uundgaaelige Følger af deres Forsøg i saa Henseende burde være en Advarsel for alle kommende Slægter. Dette Factum burde bevæge Menneskene til ydmygt at anerkjende, at de ved egen Viisdom ikke kunne forstaae Gud og hans Planer. Det er Skaberens Ret at byde, Skabningens at adlyde, og Lydighedens Vei er den eneste sikkre at gaae paa.

Joseph Smith, den berømte Prophet i det nittende Aarhundrede, opdagede, at den religiøse og politiske Verdens meget lovtalte Viisdom var Daarlighed for Gud, og at Verden var fuld af Splid, Misundelse, Avind og mange andre Onder, for talrige at opregne. Som Følge deraf søgte han, som et fornuftigt Menneske, Kundskab fra en høiere Kilde, for at tilfredsstille sin ædle Aand, og fulgte Apostelen Jacobs vise Raad: „Dersom Nogen mangler Viisdom, han bede af Gud." Han fik Raad fra det Høie til at forlade de Ugudeliges Sti og Synderes Vei, med Forjættelse om, at han, dersom han var trofast, skulde blive meget velsignet. Som Opfyldelse heraf, formedelst Josephs Lydighed, sendte Herren hyppigt Engle til ham, hvilke gave ham mange ypperlige Lærdomme, og viste ham paa samme Tid Menneskenes Daarskaber og alle jordiske Regjeringers og Samfunds usle Tilstand. Med Tiden blev han, ved streng Sagttagelse af de givne Raad, bekjendt med Gud og med retfærdige, fuldkommede Mænd,

og Meget, som i Aarhundreder havde været en Hemmelighed, løstes af ham. Han hævede sig op og erholdt en for Mennesket ualmindelig Kundskab. Han skuede dybt ind i Tingene, der omgave ham, og kunde læse i Menneskenes Hjerter som i en Bog, og var derfor istand til at see deres Hykleri og Falskhed. Han blev derfor, da han selv var fuld af Kundskab, istand til at undervise dem, som søgte derefter. I Kraft af det hellige Præstedømme, som var bleven beseglet paa ham, prædikede han Evangeliet i dets Fylde, bekræftede Velsignelser paa de Trofaste, forudsagde Guds Riges Skjebne og propheterede om Tilintetgjørelsen af enhver Regjering og Institution, som strider mod Gud og forkaster hans Advarsler. Han nævnte udtrykkeligen, at Jordskjælv, Oversvømmelser, Uveir og mange andre Straffedomme skulde ramme det amerikanske Fastland, paa Grund af dets Beboeres Vederstyggeligheder og Forkastelse af Guds Raad; og disse Prophetier seer man daglig opfyldes lige for Verdens Øine.

Ligesom sine Brødre fordum maatte Joseph taale al den Grusomhed, som hans ugudelige Forfølgere kunde optænke, og endte sin jordiske Løbebane med Martyrdøden, fordi han lærte Menneskene retfærdige Principer. Hans Minde vil altid være dyrebart for Guds Folk, paa Grund af alt det Gode, han bevirkede. I disse Goder tage vi dagligen Deel, og vi burde ofte gjøre os det Spørgsmaal, om vi fuldeligen skattere hans Værd og de Velsignelser, som han ved sit Arbeide har tildeelt os.

For at forvisse os derom, behøve vi kun at henvise til hans Raad og de Aabenbaringer, som ere givne ved ham, og see om vor Vandel, Tale og Handling stemmer overeens dermed. Christi Kirkes Skrifter, som indeholde de omtalte Instructioner, ere ligesaa meget værd at gjennemlæse nu, som før, og dersom de Hellige vilde give Agt paa, hvad der staaer i Pagtens Bog, Joseph Levnetsløb, osv., vilde de see, at mange af Prophetierne, som findes i samme, blive opfyldte dagligen. Dette burde styrke de Helliges Tro og være dem Beviis for, at ikke en Tøddel af Guds Ord skal forgaae, men blive opfyldt i rette Tid.

Men medens vi gjøre dette, er det ogsaa nødvendigt for os at give nøie Agt paa og at efterleve de Raad, som gives af Josephs Eftertrædere. De Hellige burde læse Brighams og Apostlernes Taler med megen Eftertanke, og vi burde passe nøie paa, om vor Vandel er overeensstemmende med deres Lærdomme. Hvis den ikke er, da ere vi ikke paa Pligtens Sti, men gaae følgelig paa en farlig Vei. Og endskjøndt det er godt at søge Raad fra en høi Kilde, er det paa samme Tid nødvendigt, at alle de Hellige skulde søge Raad hos dem, der staae nærmest over dem. Dette vil bevirke Enighed, og Følgen vil blive, at Kirken vil faae tilstrækkelige Kræfter til at binde Djævelen og overvinde hans Magt og Indflydelse.

De Hellige bør gjøre Alt, hvad der er ret, og iagttage deres Veilederes Raad, da vil Himmelen skjenke dem Kraft og Velsignelse. Ligesom Ulydighed bevirker Ondt, saa vil Lydighed bevirke Godt og fuldkomme Menneskeslægten og gjøre Jorden til et Paradis.

Nebucadnezars Drøm.

(Fra the Millennial Star.)

(Fortsat fra Side 40.)

Det Rige, som betegnes ved Stenen, der afhuggedes af Bjerget uden Hænder, skulde knuse og tilintetgjøre alle andre Riger, medens det selv skulde være uomstødeligt og bestaae evindeligen. Dersom den saakaldte Christenheds Kirkesamfund udgjøre det omtalte Guds Rige, og dersom det Rige havde været paa Jorden, siden Christi første Komme, ville vi spørge, hvorledes kunne saa det store Billedes Fødder og Tæer, eller med andre Ord: „alle disse Riger" — Levningerne af det gamle universale Romerrige — e n d n u v æ r e t i l? Deres nuværende Tilværelse og Tilstand er et stærkt Argument imod den almindelige Udlæggelse af denne sidste Deel af Drømmen. Mere end atten Hundrede Aar ere henrundne, siden Evangeliet først forkyndtes i Judæa, og Rigerne, som opstode af det gamle romerske Dynasti, ere endnu ikke „sønderslaaede" og bortveirede som Avner af en Loe om Sommeren. Tværtimod, de ere endnu til og voxe frodigt, som Ukrud, paa Jordens Overflade. Og istedetfor den gamle Kirkes Organisation og Indflydelse, som eengang fik godt Fodfæste paa Jorden, vide vi fuldt vel, at den første Menigheds Apostler og Ældster lede Martyrdøden, at de Hellige forfulgtes og fik samme Skjebne som deres Ledere, og at Rigets Evangelium overalt forkastedes med Foragt. Selv de, som sagde, at de havde annammet det, toge sig snart for at forvende det, at gjøre Guds Love til Intet ved deres egne Læresætninger og Traditioner, og opfyldte derved Apostelen Pauli Propheti, som findes i hans andet Brev til Timotheus: „Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. Og de skulle vende Ørene fra Sandheden, og henvende sig til Fabler." Saa vidt havde dette forudforkyndte Frafald udbredt sig i Christenheden paa Reformationens Tid, at een af den protestantiske Kirkes Homilier med Myndighed siger, at „Lægfolk og Geistlige, Lærde og Ulærde, Mænd, Qvinder og Børn i alle Tidsaldere, Secter og Classer i h e l e C h r i s t e n h e d e n have været nedsunkne i det vederstyggeligste Afguderi, (forfærdeligt at tænke) og det i et Tidsrum af o t t e H u n d r e d e A a r e l l e r l æ n g e r e."

Og hvad var Oprindelsen til denne meget lovtalte protestantiske Kirke, som saaledes stod frem og bevidnede „hele Christenhedens" fuldstændige Frafald i et Tidsrum af „mere end 800 Aar?" Kan dens Oprindelse sammenlignes med „Stenen," der afhuggedes af Bjerget uden Hænder? Ingenlunde. Dens Præsteskab toges fra den selvsamme Geistlighed, som havde været „nedsunken i det vederstyggeligste Afguderi i et Tidsrum af otte Hundrede Aar eller længere!" Dets Præsteskab var altsaa, ifølge dens egen Bekjendelse, af „afgudisk" Oprindelse. Det var hverken mere eller mindre end et Foster af „Moderen til Skjøger og Vederstyggeligheder paa Jorden." Og istedetfor at være opreist ved en overnaturlig Kraft, opholdt ved guddommelig Bistand og ikke have nogen Forbindelse m e d, men derimod være aldeles forskjellig f r a og en dødelig Fjende t i l de domfældte Riger paa Jorden, som betegnes ved det store Billedes Fødder og Tæer, som Stenen eller det Sidste-Dages Rige skulde knuse og sønderslaae, er det

tværtimod af menneskelig Oprindelse, bestyret ved menneskelig Viisdom, opholdt ved menneskelig Kraft, og er en Statskirke, nydende Statens Beskyttelse, udøver hundredaarig Myndighed og opholdes af Nationens Skatkammer. I Korthed, istedetfor at være til noget af „disse Rigers" Undergang, forener den sig med dem, og de blande sig gjensidig med hverandre.

Atter, det Rige, som Himmelens Gud skulde opreise i de sidste Dage, skulde voxe og tiltage, indtil dets Herredømme naaede til Jordens yderste Grændser, og det er ogsaa bestemt til at „bestaae evindeligen." At det skal vorde et universalt Rige, sees af, at „Stenen," som slog Billedet, „blev til et stort Bjerg og opfyldte hele Jorden;" eller med andre Ord, „denne Verdens Riger skulle blive Herrens og hans Salvedes, og han skal regjere i al Evighed." (Aab. 11, 15.) Da vil „Jorden" i Sandhed „blive fuld af Guds Kundskab og Herlighed, ligesom Vandet skjuler Havets Bund." (Hab. 2, 14.) Ved at betragte den saakaldte christne Kirke, som siger sig at være Guds Rige, finde vi, at med Hensyn til Enighed og Universalitet, at dens virkelige Egenskaber ikke svare til dem, den gjør Paastand paa at have. Den bestaaer af en Mængde uovereensstemmende og hinanden modstridende „Religionssamfund," og Splidagtigheden mellem dem tiltager bestandigen og derved Partiernes Antal; thi to rivaliserende Partier stemme ikke overeens i Troessager og sammes Udøvelse. Kan man saa virkeligen ansee disse Christenhedens forskjellige secteriske Samfund for som et Hele at udgjøre det herlige og seirende Rige, som „Himmelens Gud" skulde „opreise" paa Jorden i de sidste Dage? Nei! Tusind Gange Nei! Guds Rige er et Ordens- og Enighedsrige, og ikke et Splidens og Tvedragtens. Den lille Steen fra Bjerget skulde voxe og blive til et Bjerg; men den kunde ikke forøges ved Deling; den kunde ikke vinde Kraft og Styrke ved Uenighed; den kunde ikke sønderslaae Billedet og bestaae evindeligen ved selv at søndersplittes og synke i Ruiner. „Den Lille" skulde „blive til Tusinde, og den Ringe til et stærkt Folk." (Es. 61, 22.) Dette kunde ene og alene opnaaes ved Enighed, men ikke ved Tvedragt og Strid. Guds Rige maa være et Rige, bestaaende af retsindige Mennesker, som ere Eet i alle Ting; og derfor kan det aldrig „blive ødelagt" eller „overlades til noget andet Folk."

Atter, det Sidste-Dages Rige skal gives „den Allerhøiestes Hellige," hvilke skulle „besidde det evindeligen," ifølge Daniels Ord. (7, 18.) De Sidste-Dages Hellige have ikke selv givet sig dette Navn. Det gaves dem ved Aabenbaring fra Herren selv. De ere „den Allerhøiestes Hellige," fordi de, som et Folk, ere trofaste og lydige imod den Høiestes Bud og Aabenbaringer; og han anerkjender dem som sit Folk, antager deres Gudsdyrkelse, og tildeler dem mange Velsignelser, baade af timelig og aandelig Beskaffenhed, saavel som de forjættede Aandens forskjellige Gaver. Nutidens Secter hverken ere, eller bekjende sig at være „Hellige." De ringeagte denne Benævnelse, og kalde sig efter deres splidagtige Stifteres eller Lederes Navne; de fornegte Evangeliets Principer og Ordinancer, som de Hellige fordum troede og adløde, og antage menneskelige Troesbekjendelser og Traditioner istedet; de tilsidesætte og forkaste Inspirationer, Aabenbaringer og Aandens Gaver, som nødes af de Hellige fordum, og erklære Saadant for at være unødvendigt og aldeles afskaffet; de forkaste det hellige Præstedømmes Organisation og Authoritet, der fordum bestyrede og veiledte de Helliges Menigheder; i Korthed, der er ikke et eneste Træk, som charakteriserede Fortidens Hellige som et Folk, som man kan gjenfinde

hos de religiøse Secter og Partier, hvoraf Nutidens Christenhed bestaaer. Uagtet alle deres modstridende Troesbekjendelser og forskjellige Religionssystemer, ansee de sig for at være det organiserede Guds Rige, som hentydes til af Daniel; og da de mangle hiint Riges Organisation og fornegte Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring og inspirerede Propheter og Apostler, osv., saa er det en forfængelig og tom Paastand, at de ere den Allerhøiestes Sidste-Dages Hellige, til hvilke Riget skulde gives.

Det er altsaa fuldkommen klart, skulde man synes, at det af Propheten Daniel omtalte Sidste-Dages Rige ikke blev grundlagt i Begyndelsen, af hvad man kalder den christne Tidsregning; og Christenhedens nuværende uenige Secter kunne visseligen ikke med den mindste Gnist af Sandhed eller Troværdighed siges at være det guddommelige Rige.

Det eneste Spørgsmaal, der nu staaer tilbage at besvare, er: Naar skal dette længe forudforkyndte Rige opreises?

Vort Svar er: Nu er det i Færd med at opreises af Himmelens Gud paa Jorden. Den lille Steen, som er Grundlaget eller Kjærnen for hiint Rige, er nu i Færd med at løsrives af Bjerget; og uagtet den maaskee kan være en „Anstødssteen" for Nationerne og Jordens Mægtige, vil den inden lang Tid tilintetgjøre alle dens Fjenders hemmelige Anslag og onde Hensigter, og dens Nedrullen fra Bjerget vil blive følt, endog af dens bitreste Fjender, som et Varsel paa deres nær forestaaende Fald. Den vil fra nu af vedblive at hæve sig i Majestæt og Vælde, og vil „aldrig blive ødelagt" eller „overlades til noget andet Folk. Den vil „knuse og sønderslaae" alle Verdens Riger, som ikke ville bøie sig under „Himmelens Guds" Scepter, og selv vil det „bestaae evindeligen."

I Aaret 1830 blev Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige organiseret, bestaaende kun af sex Medlemmer, og fra den Tid af har den stadig tiltaget i Antal, Indflydelse og Magt, og tæller nu Hundredetusinder af Medlemmer. I 1851 organiserede den Deel af Kirken, som bestaaer af Befolkningen i Utahs Dale, sig til et Territorium af de Forenede Stater overeensstemmende med Landets Love, og anerkjendtes af Congressen som saadant. I 1856 gjordes der et Udkast til en Stats-Constitution, og Befuldmægtigede beskikkedes til at ansøge Congressen om Territoriets Optagelse i Unionen som en uafhængig Stat, hvilket endnu ikke er bleven tilstedt. Disse Bevægelser tilkjendegive de Sidste-Dages Helliges Væxt og Udvikling, og disse synlige Skridt paa Fremadskridningens Bane, hvilke ere overeensstemmende med de menneskelige Love og constitutionsmæssig Myndighed, tjene som foreløbige Hjælpemidler til at naae en bjerghøi Stilling, hvorfra Stenen kan rulle med større Kraft, for at fuldbyrde Gud den Almægtiges Hensigter. Der er stor Forskjel mellem en Kirke og et Rige. De Sidste-Dages Hellige have hidindtil kun været organiserede som en Kirke, — de ere endnu ikke organiserede som et Rige; og endskjøndt Congressen kunde optage Territoriet Utah i Unionen som en uafhængig Stat, kan man dog ikke vente, at den skulde kunde forvandle hiint Territorium til et uafhængigt Rige. Menneskelig Lovgivning kan ikke bevirke en saadan Forandring; men den vil bevirkes ved guddommelig Kraft. Det var Himmelens Gud, som grundlagde og grundfæstede sin Sidste-Dages Kirke, og det vil blive Himmelens Gud, som skal opreise og grundfæste sit eget Rige. Han kan bruge Mennesker som sine Redskaber. Selv hans Folks Fjender maae give dem Privilegier og uvitterligt lægge Planer og danne for-

skjellige politiske Systemer, som tilsidst vilde bidrage til Udførelsen af Guds skjulte Hensigter med Hensyn til hans Folk, og derved danne et Støttepunkt for Løftestangen, der ikke alene skal løsne Stenen fra Bjerget, men ogsaa give den et kraftigt Stød frem mod det kjæmpemæssige Billede, som skal knuses og sønderslaaes. Ligesom de Sidste-Dages Helliges Kirke oprettedes af Gud efter et Mønster, som var aldeles forskjelligt fra og uliigt alle andre Kirkesamfund af menneskelig Oprindelse, saaledes vil ogsaa de Helliges Rige blive organiseret af Himmelens Gud efter en Plan eller et Regjeringssystem aldeles forskjellig fra Verdens Riger, og i alle Henseender langt over dem. Disse ere menneskelige og derfor af skrøbelig og forgjængelig Natur; hiint bliver guddommeligt eller theokratiskt, og som Følge deraf almægtigt og evigt i sin Natur eller Beskaffenhed; disse, som i sig selv bære Spiren til deres egen Opløsning og Ruin, ville uundgaaeligt blive ødelagte, medens hiint, som er af gudddommelig Oprindelse, visseligen skal „bestaae evindeligen."

Tilføiede historiske Oplysninger.

Babylons Gader vare 150 Fod brede. Statsgraven, som omgav Murene, var altid fuld af Vand fra Floden Euphrat, for at forebygge Indfald af Fjender. Babylons Beleiring varede omtrent to Aar. Floden, som løb igjennem Staden, var næsten ¼ Miil (engl.) bred, og under Beleiringen bragte Skibe, som seilede midt ad Strømmen, Proviant ind i det Indre af Staden, og den fjendtlige Armee, som maatte see derpaa, var, uagtet deres Ærgrelse derover, ei istand til at forhindre det. Staden havde Proviant for tyve Aar, og havde tilstrækkeligt af Græsgange og Agerland indenfor Murene til at underholde dens Indvaanere i en endnu længere Tid. Den kunstige Sø, som udgroves i Nebucadnezars Dage, for at optage Vandet fra Euphrat, medens Tunnelen byggedes, var firkantet, 50 Mile bred paa hver Kant eller 200 Mile (engl.) i Omkreds. Paa de gamle persiske Myntsorter var der præget en Væder, og de persiske Konger bare, ifølge Ammianus Marcellinus, en Krone af Guld i Form af en Væders Hoved, besat med Ædelstene. Endog i vore Dage kan man paa de tiloversblevne Søiler blandt Persepoli Ruiner see udhugne Væderhoveder med det ene Horn høiere end det andet. Paa gamle macedoniske Monumenter kan man see Billedet af en eenhornet Geed, og paa en antik Juvel i den Florentinske Samling har man opdaget Hovederne af en Væder og en Geed indgraverede tilsammen, betegnende Persiens Erobring af Macedonien.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Vi havde den Glæde sidstleden Maaned at modtage Besøg af vor elskelige Præsident A. Calkin, og i hans Selskab at bivaane en Conference i Kjøbenhavn og

at gjøre en Tour gjennem Sverrig og Norge. Tiden tillod ham ikke denne Gang at besøge flere Dele af Missionen; men det var en Tilfredsstillelse og Opmuntring for os at erfare hans Tilfredshed med Missionens Tilstand; og han sender ved os sin kjærligste Hilsen til de skandinaviske Hellige, ledsaget med den Formaning, at vi ufortrødent skulle bestræbe os for at opfylde vore Pligter som sande Hellige og arbeide for Guds Riges Udbredelse til Frelse for os selv og vore Medmennesker, saa mange, som ville annamme Sandheden af Guds Gjerning i disse sidste Dage.

Angaaende Emigration til næste Aar kunde han ikke give os nogen Besked, da han selv endnu ikke havde modtaget nogle Instructioner fra Præsident Brigham i saa Henseende, men bad os i Taalmodighed at afvente Herrens egen beleilige Tid, og opfordrede os til at lægge de Hellige paa Hjertet Nødvendigheden af, for Alle og Enhver, at sammenspare saa meget som muligt, og samle Midler til deres Udfrielse, saa at, naar Veien aabnes, de kunne gaae hjem og samles med Guds Folk i Bjergenes Dale.

I England have allerede Mange i de to sidste Aar samlet ikke Ubetydeligt til Hjælp for sin Emigration, idet de indsætte, hvad de kunne spare, og Conferencerne holde Conto og Contrabog med enhver Indskyder, og samle Beløbene og indsende samme til Hovedcontoiret, som holder Regnskab med Conferencerne.

Vi lægge denne herlige Plan frem for de Præsiderende og de Hellige til Overveielse og Udførelse, og det skal være os saare kjært at staae Enhver bi med Raad og Daad, for at sætte den i Værk; det eneste, vi fortryde, er, at en saadan Plan ikke allerede for længe siden er sat i Gang; men bedre seent end aldrig.

Vi have ofte gjort os selv det Spørgsmaal, hvorledes skulle alle Ubemidlede vorde udfriede; thi man kan ikke altid regne paa, at der skal komme Bemidlede nok ind i Kirken til at tage alle Ubemidlede med sig. Ved Samtale med Præsident Calkin om denne Sag, yttrede han: Gud Børn skulle vorde indsamlede, men det vil skee tildeels ved deres egne Bestræbelser; de ville ikke altid kunne bygge deres Haab paa Andres Hjælp, men anvende sin Fornuft og sine Evner og Kræfter ogsaa i denne Retning; thi ved Alles forenede Bestræbelser kan meget vorde udrettet, som vilde vorde umuligt for nogle Faa, selv om de ere bemidlede. Vi indsaae Rigtigheden af disse Bemærkninger; thi det Ordsprog er sandt, at „den, som hjælper sig selv, vil ogsaa Gud hjælpe;" naar de Hellige gjøre, hvad de kunne, vil Gud gjøre Resten. Antag, at En har sammensparet en Trediedeel, eller det Halve, eller Trefjerdedele af sin Emigrationssum, saa vil det altid vorde lettere at faae laane eller blive hjulpen med det Resterende. Dersom derimod Ingen sammensparer Noget, saa ere Alle lige fattige, naar Veien aabnes, og følgelig varer det længere førend de kunne vorde udfriede. Vi haabe, at de Hellige indsee Rigtigheden af disse Bemærkninger, og at de, ved Siden af at opfylde deres øvrige Pligter, lader det være dem magtpaaliggende at gjøre Alt, for at berede deres Udfrielse; thi det er ved vort eget Arbeide, at vi skulle udføre, hvad Gud har paalagt os i denne Uddeling, og han kræver baade Tro og Gjerninger.

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 46.)

Det Foregaaende leder os til et andet Hjælpemiddel, som Herren vil benytte til sit Riges Grundfæstelse; thi før dette, vil han straffe stærke Hedninger, indtil langt fraliggende Steder. Og førend de „sammenslaae deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle, og Folk ikke ydermere skulle lære at føre Krig," *) skal der komme en saa gruelig Tid, fuld af Lidelser og Nød, Krig og Elendighed, som aldrig før har hjemsøgt Verden.

Da vi i det Foregaaende have anført, at et Banner skal opreises for Nationerne, at Evangeliet skal forkyndes for alle Folk, og en Proclamation udgaae til alle Nationer, at et virkeligt Zion skal bygges, at de Retfærdige skulle samle sig til dette Zion, for at blive underviste af Herren og for at beredes for hans Komme, at store Skarer skulle drage til Zion og at Guds Velsignelse skal boe der, komme vi nu til at angive en anden Maade, hvorpaa Guds Rige skal blive grundfæstet, nemlig ved Straffedomme, paa det at Nationerne kunne blive rensede og beredte for en universal Regjering.

Førend Herren ødelagde den gamle Verden, bød han Noah at bygge Arken; førend Sodoma og Gomorra ødelagdes, bød han Loth at „flye til Bjergene;" førend Jerusalem blev ødelagt, advarede Jesus sine Disciple og bød dem at „flye ud af den," og førend Verdens Ødelæggelse skeer, udsendes et Budskab, og efter dette skulle Nationerne dømmes; thi Gud opretter nu sit eget Rige for sin egen Regjering, og vil ikke lade sig hindre af nogen stridende Indflydelse eller modstaaende Magt. Vidnesbyrdet om Gud skal først høres, Banneret opreises, Rigets Evangelium forkyndes for alle Nationer og Verden advares, og derefter komme Plagerne. Hele Verden er i moralsk, politisk og religiøs Forvirring; men en Røst skulde lyde: „Gaaer bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager." Johannes saae en Engel, som havde det evige Evangelium at forkynde for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Og derefter lød en anden Røst: „Babylon er falden." Esaias siger, efter at have beskrevet de frygtelige Straffedomme, som skulde komme over Menneskene: „Der er en Mængdes Røst paa Bjergene, ligesom et stort Folks, et Bulders Røst af forsamlede Hedningers Riger: den Herre Zebaoth mynstrer Krigshær. — — — Veer og Smerter skulle betage dem, de skulle blive bange som en Qvinde, der føder. See, Herrens Dag kommer, den er grum, og der er Fortørnelse og grum Vrede hos, til at gjøre Landet til en Ødelæggelse, og at udslette Syndere deraf; thi Stjernerne paa Himmelen og deres Orion skulle ikke lade deres Lys skinne; Solen skal formørkes, naar den opgaaer, og Maanen skal ikke lade sit Lys skinne. Og jeg vil hjemsøge det Onde over Jorderige, og de Ugudelige for deres Misgjerninger; og jeg vil gjøre, at de Hovmodiges Høihed skal ophøre, og fornedre Tyrannernes Hovmodighed. Jeg vil gjøre et Menneske dyrebarere end fiint Guld." (13, 4—12.) Efter at have talt om mange andre Ting, angaaende Babylon og Assyrien som Forbilleder af det

---

*) See videre herom i Orson Pratts Afhandling „Det nye Jerusalem."

Tilkommende, siger han: „Dette er det Raad, som er raadslaaet over alt Landet, og denne er den Haand, som er udrakt over alle Hedninger.“ (14, 26.) Atter siger han: „See, Herren udtømmer Landet, og gjør det øde og forvender dets Skikkelse og adspreder dets Indbyggere. Og det skal gaae Præsten saasom Folket, Tjeneren saasom hans Herre, — — — Landet skal blive saare udtømt og saare berøvet; thi Herren haver talet dette Ord. — — — Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld; thi de overtræde Love, forvende Skikke og gjøre en evig Pagt til Intet.“ (24, 1—5.) Af Ovenstaaende vil man kunne see, at frygtelige Straffedomme vente Jordens Beboere; at der vil blive en almindelig Ødelæggelse; at Verden vil vorde fuld af Krig og Forvirring, Jordens Nationer skulle bæve af Skræk og de Ugudelige udryddes af den. Medens Jesus var paa Jorden, sagde han: „Folk skal reise sig mod Folk, og Rige mod Rige; og der skal være Hunger og Pestilentse og Jordskjælv her og der; og Menneskene skulle forsmægte af Frygt for de Tings Forventelse, som skulle komme.“ (Luc. 21, 11. 26.) Første Gang kom Jesus som „Barnet i Bethlehem;“ men han skal komme igjen og „regjere Nationerne med et Jernspiir, og sønderknuse dem ligesom Leerkar.“ (Aab. 2, 27.) Esaias siger: „Der skal opgaae et Riis af Isai Stub, og en Qvist af hans Rødder skal bære Frugt. Og Herrens Aand skal hvile paa ham, Viisdoms og Forstands Aand, Raads og Styrkes Aand, Kundskabs og Herrens Frygts Aand, og hans Ransagning og Dom skal være i Herrens Frygt, og han skal ikke dømme efter det, hans Øine see, ei heller straffe det, hans Øren høre; men han skal dømme de Ringe med Retfærdighed, og straffe de Sagtmodige i Landet med Oprigtighed, og han skal slaae Jorden med sin Munds Riis, og dræbe den Ugudelige med sine Læbers Aande. Retfærdighed skal være hans Lænders Bælte, og Trofasthed skal være hans Hofters Bælte.“ (11, 1—5.) Den første Deel heraf opfyldtes, da vor Frelser første Gang kom til denne Jord; den anden Deel, naar han kommer igjen, og da „skal han slaae Jorden med sin Munds Riis, og dræbe den Ugudelige med sine Læbers Aande.“ Herrens Aand skal unddrages Nationerne, og efterat de have forkastet Sandheden, ville de blive overladte i stort Mørke til at samle sig frem, og da de ere fulde af Ugudelighed, ville de rase og krige mod hverandre, og tilsidst, — efter frygtelige Kampe, Plager, Pestilentser, Hunger, osv., foraarsagede ved Mørkets Magter, — skulle Nationerne samle sig i stor Mængde imod Jerusalem, thi de ville være meget opbragte paa dens Indbyggere, og store Hærskarer skulle forsamles, saa at det vil see ud, som om en Sky bedækker Landet, og da vil Herren selv komme, til Befrielse for sit Folk og til de Ugudeliges Undergang. (Sach. 14.)

Hvis Læseren sammenligner dette Capitel med Ezekiels 38te og 39te, vil han finde en Beskrivelse af de frygteligste Ødelæggelser, man kan tænke sig. Læs derefter Davids 2den Psalme, hvor han beskriver, hvorledes Jordens Konger og Fyrster raadslaae mod Herren og hans Salvede. Han siger, at den, som boer i Himmelen, leer ad dem; at Herren bespotter dem; at han vil salve sin Konge over Zion, sit hellige Bjerg; at han vil give ham Hedningerne til Arv, og Verdens Ender til Eiendom; at han vil sønderslaae dem med et Jernspiir, og sønderbryde dem ligesom en Pottemagers Kar; og til Slutning ender han med disse Ord: „Og nu, I Konger, handler klogeligen! lader Eder undervise, I Dommere paa Jorden! Tjener Herren med Frygt, og fryder Eder med Bævelse. Kysser Sønnen,

at han ikke bliver vred, og I skulle omkomme paa Veien, naar hans Vrede om et Lidet skal optændes."

Ved at gjøre et summarisk Udtog af, hvad vi før have sagt med Hensyn til Midlerne, der skulle anvendes til Guds Riges Grundfæstelse, finde vi:

1) At det ikke alene skal blive et aandeligt Rige, men ogsaa et timeligt, et virkeligt.

2) At hvis det er Himmeriges Rige, maa det aabenbares fra Himlene.

3) At et Banner skal opreises af Herren for Nationerne.

4) At en Engel skal komme med det evige Evangelium, som skal forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk; at det skal være det samme Evangelium, som forkyndtes fordum, og at de samme Gaver, Kræfter og Velsignelser skulle følge det.

5) At ikke alene det gamle Evangelium skal prædikes, men at der i Følge med det skal udgaae en Domsforkyndelse til alle Nationer.

6) At der skal blive et virkeligt Zion, eller en Indsamling af de Hellige til Zion, saavelsom af Jøderne til Jerusalem.

7) At naar dette er skeet, skal Herrens Aand unddrages fra Nationerne, og de skulle bekrige og udrydde hverandre.

8) At Straffedomme fra Herren skulle udgaae over dem, saasom Pestilentse, Hunger, Jordskjælv, osv.

9) At Nationerne, efter at have tabt Guds Aand, ville i deres Ondskab og Uretfærdighed samle sig til Strid mod Herrens Folk, og modsætte sig hans Love og Regjering.

10) At naar de gjøre dette, skal Herren selv komme og stride imod dem, tilintetgjøre deres Armeer, haandhæve sin Ret, regjere Nationerne med et Jernspiir, udrydde de Ugudelige af Jorden og tage sit eget Rige i Besiddelse.

Jeg kunde her endvidere tilføie, at naar Heren kommer for at holde Dom over de Ugudelige, for at gjøre Ende paa al Synd og indføre evig Retfærdighed, vil han grundfæste sine egne Love, fordre universal Lydighed og tilintetgjøre Ugudelighed og Tyranni. Han vil give Befalinger, og de maae adlydes, og hvis Jordens Nationer ikke overholde hans Love, „skal der ikke falde Regn." De skulle da lære ved kraftigere Midler end moralsk Overtalelse, at de ere afhængige af Herren, thi han vil fordre Lydighed, og Skriften siger Gang efter Gang, at de Ugudelige skulle udryddes af Jorden, og at de Retfærdige og Sagtmodige skulle arve den. Efter at Herren har ladet Menneskene prøve paa at styre og regjere i Aartusinder, vil han nu selv tage Regjeringens Tøiler i sin Haand og benytte det eneste anvendelige Middel for at haandhæve sine Rettigheder; thi dersom de Ugudelige aldrig bleve afskaarne, kunde de Retfærdige aldrig komme til at regjere, og dersom det tillodes Djævelen fremdeles at regjere, kunde Gud ikke paa samme Tid. Følgelig tager han, hvis Ret det er, efter at have ventet længe nok, Riget i Besiddelse, og Riget og Rigernes Storhed, som ere under al Himmelen, skulle gives den Allerhøiestes Hellige, og da vil Verden indtage den Stilling, der var bestemt for den før den dannedes. Een Konge skal da regjere i Retfærdighed. Guds Kundskab vil udspredes og udstrække sig under hans Regjerings Beskyttelse. Under hans Styrelse og Veiledning ville alle de Planer, han har lagt fra Begyndelsen af, saavel med Hensyn til Levende som til Døde, være paa gode Veie til deres Udførelse.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Decbr. 1837. (Fortsat fra Side 13.)

I et Møde af Høiraadet, Biskoppen og hans Raadgivere den 10de Febr. 1838 blev det foreslaact, assisteret og eenstemmigt vedtaget, at Oliver Cowdery, William W. Phelps og John Whitmer ikke længere skulde staae som Præsident og Skrivere til at undertegne og protocollere Kaldsbreve.

Voteret, at Thomas B. Marsh og David W. Patten blive bemyndigede til at varetage denne Forretning for Nærværende.

Tillige voteret, at Thomas B. Marsh og David W. Patten blive Præsidenter pro tempore for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige i Missouri, indtil Joseph Smith, jun. og Sidney Rigdon ankomme til Zions Land.

J. Murdock,
Ordfører.
T. B. Marsh,
Secretair.

Zions Høiraad mødte i Far West Løverdagen den 10de Marts 1838, ifølge tidligere Bestemmelse, hvor der efter endeel Discussion vedtoges:

1) At Høiraadet begynder at skrive til denne Kirkes forskjellige Grene, at alle de, der ønske at blive ordinerede, anskaffe sig en Anbefaling fra den Green, hvortil de høre, og lade den gaae igjennem de forskjellige Qvorumers Hænder, for at blive undersøgt for deres Ordination.

2) At Høiraadet anmoder alle dem, mellem 18 og 45 Aar, som have Præstedømmet, men som ikke virke i deres respective Embeder, at underkaste sig Værnepligt.

Derefter fremførtes en Klage imod William W. Phelps og John Whitmer for at have vedblevet med en uchristelig Opførsel.

Sex Raadsmedlemmer beskikkedes til at tale, nemlig: Simeon Carter, Isaac Higbee og Levi Jackson paa Anklagerens Side, og Jared Carter, Thomas Grover og Samuel Bent paa de Anklagedes Side. Derpaa oplæstes følgende Brev til T. B. Marsh af Overbringeren Marcellus Cowdery, forend han leverede det til dets retmæssige Eier:

„Far West, den 10de
Marts 1838.

Sir! Det er stridende mod Principerne i Jesu Christi Aabenbaringer og hans Evangelium og Landets Love at forhøre Nogen for en Brøde for en ulovlig Domstol eller for Personer, der have Fordomme imod ham, eller af en Authoritet, som forud har afgivet sin Mening eller Kjendelse, eller i den Anklagedes Fraværelse.

Med Agtelse forblive vi
David Whitmer, W. W. Phelps,
John Whitmer,
Præsidenter for Kirken i Missouri.
Til
T. B. Marsh, een af det omreisende Raad."

Attesteret af Oliver Cowdery, Skriver for Høiraadet i Christi Kirke i Missouri.

Herved bevidnes, at Ovenstaaende er en nøiagtig Copi af Originalen.

Oliver Cowdery,
Høiraadets Skriver.

Al den Virkning, ovenstaaende Brev havde paa Raadet, var at overbevise det endmere om disse Mænds Ugudelighed, derved at de bestræbte sig for at opkaste sig selv til Præsidenter for Kirken, efter at Kirken ved et eenstemmigt Votum havde afsat dem fra deres Embeder, paa Grund

af deres slette Opførsel; og Brevet ansaaes for hverken mere eller mindre end en ligefrem Fornærmelse mod eller Ringeagt for de af Gud indsatte Authoriteter og Jesu Christi Kirke. Derpaa gik Raadet over til andre Forretninger.

En heel Deel Klager fremførtes mod disse Mænd, hvoraf den fornemste var, at de havde gjort Fordring paa 2,000 Dollars af Kirkens Fond, som de havde ladet sig skrive for paa Subscriptionslisten til Opførelsen af et Herrens Huus paa dette Sted, paa den Tid de stode som Forvaltere paa Stadens Grund, og virkede i deres Kald som Præsidenter. Denne Sum agtede de at betale af Indtægterne af Bylodderne; men da Stadens Grund overdroges til Biskoppen til Fordeel for Kirken, kom man overeens om, at Kirken skulde fritage W. W. Phelps og John Whitmer for denne Subscription; men under Udførelsen af denne Forretning vilde de forpligte Biskoppen ved en Panteforskrivning til at udbetale dem ovennævnte 2,000 Dollars i Løbet af to Aar fra Datoen for sammes Udstedelse; en Deel af dem havde de allerede faaet, og gjorde Krav paa det Resterende.

De sex Raadsmedlemmer gjorde nogle passende Bemærkninger; men ingen af dem følte til at anraabe om Barmhjertighed, da de Anklagede ikke havde bedet derom, og Alle som Een erklærede eenstemmigt, at man burde tilfredsstille Retfærdighedens Fordringer.

Efter nogle Bemærkninger af Præsidenterne Marsh og Patten, som viste disse Mænds Ugudelighed i at fordre de omhandlede 2,000 Dollars, der ikke tilhørte dem mere end enhver Anden i Kirken; foresloges der, at William W. Phelps og John Whitmer ikke længere skulde være Medlemmer af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og at de skulde overlades til Satans Tugtelse, indtil de lærte ikke at bespotte de af Gud indsatte Authoriteter, eller udsuge Christi Hjord.

Raadet anmodede derpaa at tilkjendegive sit Bifald med Forslaget ved at reise sig. Alle reiste sig.

Et Votum toges derefter af Forsamlingen, der eenstemmigt antog Forslaget.

Det negtende Votum toges, men ikke Een voterede.

Br. Marcellus Cowdery stod frem og sagde, at han ønskede, man skulde forstaae, at han hverken voterede for eller imod, da han ikke ansaae dette for en lovlig Domstol. Tillige fornærmede han Høiraadet og Kirken ved at læse et Brev, tilhørende Thomas B. Marsh, førend han havde afleveret det til ham; samt for at have talt imod Kirkens Authoriteter.

Derpaa foreslog Præsident Patten, at Samfundsret unddrages Marcellus Cowdery, indtil han gjør Fyldest, hvilket assisteredes og eenstemmigt vedtoges.

Thomas B. Marsh,
David W. Patten,
Præsidenter.
Ebenezer Robinson,
Secretair.

Da jeg var kommet Far West paa 120 Mile nær, modte Brodrene mig med Trækdyr og Penge, for at hjælpe mig videre, og da vi vare 8 Mile fra Staden, mødtes vi af en Escorte, bestaaende af T. B. Marsh og Flere, som modtoge os med aabne Arme; og den 13de Marts tog jeg med Familie ind hos Br. Bernards for Natten. Her mødtes vi af en Escorte af Brødre fra Byen, hvilke kom for at ønske os velkomne til deres lille Zion.

(Fortsættes.)

Blandinger.

England og Rusland have afsluttet en fordeelagtig Handelstraktat med Japan, ifølge hvilken fem Havne aabnes for dem. — I Ostindien have Englænderne slaaet Rebellerne den 27de Septemper, hvorved 1,000 Mand bleve paa Valpladsen. Ifølge Angivelse af Times's Correspondent sammesteds ere 40,000 Sepoyer (Indfødte, som tjene i den engelske Armee) faldne i Krigen eller henrettede. — Ved Vestkysten af China have Englænderne ødelagt 40 Sørøver=Dschunker (Skibe), et stort Antal Baade, et Batteri og flere af Sørøvernes Byer. — Dampskibet „Eastern City" er paa Reisen fra Ostindien til England bleven aldeles ødelagt ved Brand den 24de August. Passagererne ere reddede. — En blodig Fegtning har fundet Sted mellem to Araberstammer i Nærheden af Damascus i Syrien, hvorved 400 Mand faldt. — Den 1ste November opbrændtes Dampskibet „Hudson" aldeles i Bremerhafen. — I det sydlige Frankrig have betydelige Oversvømmelser fundet Sted; Forbindelsen mellem Marseille og Aix er derved aldeles afbrudt. — Amerika: Den 15de August udbrød der en frygtelig Ildebrand i Jacmal paa den vestindiske Ø Haiti, hvorved den skjønneste Deel af Staden lagdes i Aske. Den anrettede Skade anslaaes til henved tre Millioner Rigsdaler. — Boston, Cincinnati og Charleston have ogsaa været hjemsøgte af betydelige Ildebrande. — I Havanna, paa den vestindiske Ø Cuba, har en Explosion af et Krudtmagazin fundet Sted, hvorved næsten hele Staden er bleven ødelagt. Magazinet indholdt 150,000 Pd. Krudt, 400 Granater, hvoraf 153 fyldte, og 400 congreviske Raketter. Af Ruinerne har man trukket frem 112 Døde og 128 Saarede. — Uagtet England har gjort sig al mulig Umage for at standse Slavehandelen, kommer der dog jævnlig Skibe med afrikanske Negre til de vestindiske Øer. Saaledes kom der fornylig eet til Havanna med henved 1,000 Negre, hvoraf 243 vare døde paa Reisen af Hunger. — Paa St. Lawrencefloden har en Dampskibskjedels Explosion dræbt 11 Mennesker. — Endnu raser den gule Feber i New Orleans, hvor den i Ugen, endende den 16de October, bortrev 310 Personer. — Krigen i Mexiko fortsættes fremdeles. — I Carson Valley, i det vestlige Utah, har man ved flere af Smaafloderne fundet riigholdige Guldminer. — Capitain McLean og hans Commando angrebes af et stort Antal Indianere i Territoriet Washington, i Nærheden af Santa Fe. Indianerne bleve tilbageslagne, men Capitain McLean blev haardt, maaskee dødeligt, saaret. Disse fjendtlige Indianere tælle omtrent 2,000 Krigere. — Mange Træfninger have fundet Sted paa forskjellige Steder mellem Tropperne og Indianerne. Disse have afbrændt Græsset paa de Strækninger, som Tropperne maae passere, for derved at tvinge dem til at trække sig tilbage. — Posten mellem store Saltsøstad og Placerville i Californien er bleven røvet af en Indianerstyrke paa 400 Mand tilhest; de have tillige ladet sig forlyde med, at de ville røve enhver Post og ethvert Emigrations=Compagni, som forsøger paa at gaae til Californien. — Den 12de og 18de September føltes flere stærke Jordskjælv i San Francisco, hvilke dog ikke anrettede nogen Ødelæggelse. — Dampskibet „Sea Bird," som afgik med Passagerer til Frazer River=Minerne, er totalt brændt den 7de September. Da den kun var 18 engelske Mile fjernet fra Land, bleve alle Passagerne reddede, uagtet den største Skræk og Forvirring herskede. — I Staterne og i Californien arbeider man stærkt paa at forbinde Atlanterhavets og det stille Oceans Kyster med hinanden ved Hjælp af Telegraph=

traade. I Californien har man allerede begyndt at lægge Traaden til Store Saltsøstad fra Placerville, hvor den første Telegraphpæl reistes den 3die September, og Arbeidet drives med stor Kraft. Paa Sletterne nedlægges Traaden i Jorden, og igjennem Skovene strækkes den paa Træerne. At denne Linie øieblikkelig forlænges til St. Joseph i Missouri, næres der ikke mindste Tvivl om, og da vil Californien og Staterne staae i umiddelbar Forbindelse med hverandre. — Tobakshøsten i New Granada i Sydamerika er slaaet feil. Om Byen Ambalerna sammesteds beretter New York Heralds Correspondent følgende: „Denne Stad har naaet en vis Grad af Navnkundighed, som Følge af dens store Tobakshandel, der aarlig indbringer den fra 1 til 1½ Million Dollars. Men at Rigdom og Held ikke altid gjør et Folk dydigt, stadfæstes her; thi uagtet Ambalerna er bekjendt for at være en riig Stad, er den tillige bekjendt som Nutidens Sodoma og Gomorra. Da jeg for nogle Aar siden besøgte Staden, viste een af mine Venner mig tre Damer, som ansaaes for Ambalernas Undere, fordi de vare virkeligen gifte, medens omtrent 4,000 af deres Søstre toge sig denne Sag mere let. I Sandhed en gruelig Tingenes Tilstand! Ifølge Erkebiskoppen af Bogostas Beretning har Herren allerede advaret Folket i Ambalerna ved at hjemsøge dem med Smaakopper og en feilslagen Tobakshøst to Gange efter hinanden. Men desuagtet fremture Folket i deres Ryggesløshed, ifølge vor Ven Erkebiskoppens Sigende, og nu sendte Herren dem sin ødelæggende Engel og nedbrændte fire Femtedele af Staden.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
J. C. A. Weiby, Vensyssel	30	"	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	35	"	"
J. C. Klingbeck, Aalborg	"	2	8
R. Nielsen, Bornholm	5	"	"
L. C. Geertsen, Aarhuus	20	"	"
S. Gudmundsen, Norge	36	"	"
Summa	126	2	8

Indhold.

	Side.		Side.
Guds Raad	49.	Guds Regjering (fortsat)	44.
Nebucadnezars Drøm (fortsat)	53.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	58.
Redaktionens Bemærkninger	56.	Blandinger	63.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.